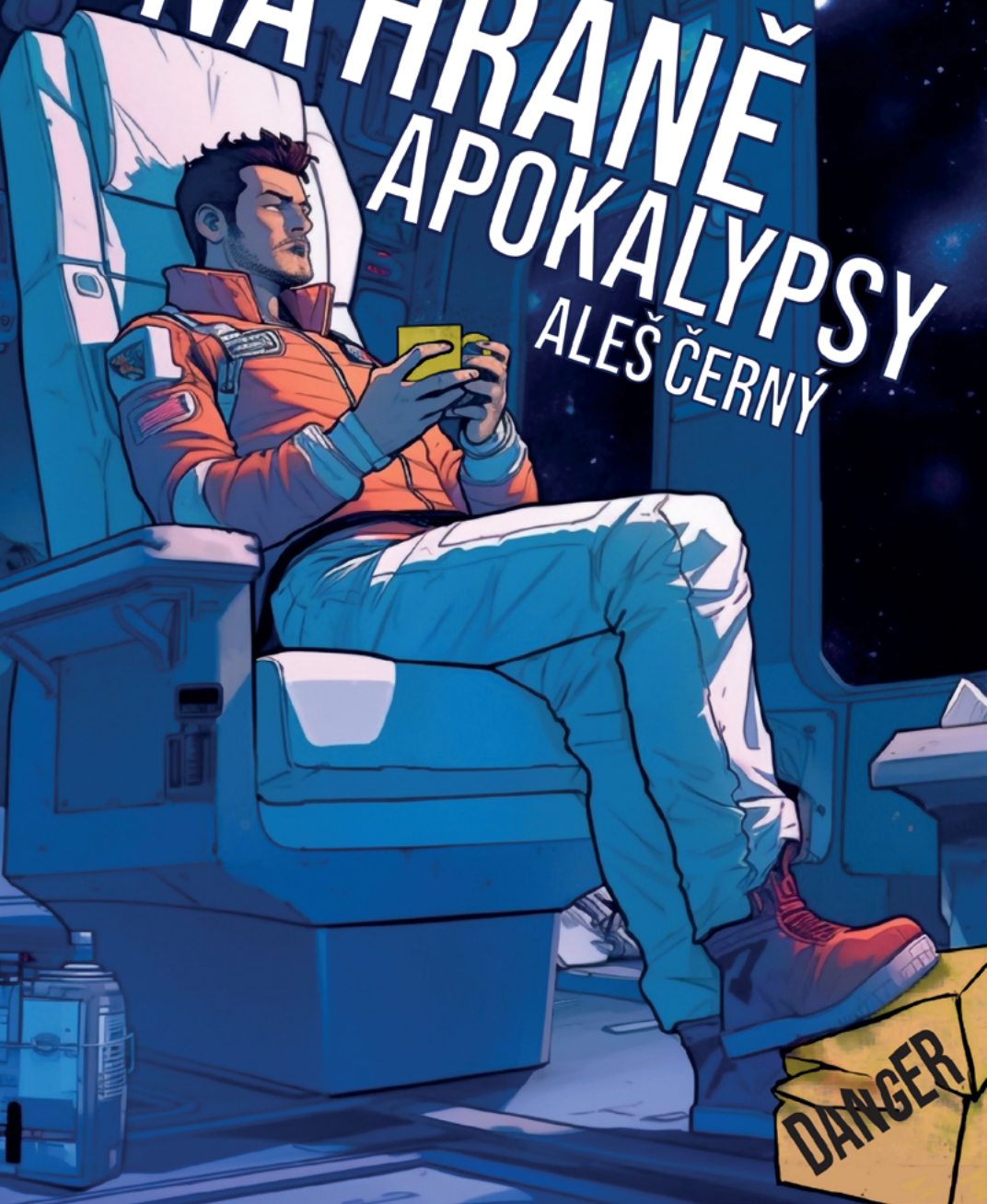

NA HRANĚ APOKALYPSY ALEŠ ČERNÝ

NA HRANĚ APOKALYPSY

Copyright © Aleš Černý, 2024

Obálka © Aleš Černý, 2024

Vydalo nakladatelství © Canc, 2024

ISBN 978-80-88488-90-3 (PDF)

Obsah

Obsah	3
Na počátku	5
Francis.....	6
Kdysi dávno v jedné nedaleké galaxii	18
Příchozí hovor	25
Bylo, nebylo	32
Mistr diplomat.....	39
Domov, sladký domov	43
Amazonka	50
Starý známý	67
Když se to má podařit	75
Zpátky ke hvězdám	87
Poškozený, ale ne mrtvý	100
Vlhká těla	107
Černá hodinka	121
Den poté	129
Božský vítr	141
Duch ve stroji.....	147
Oblet.....	154
Láska nade vše	163
Už je čas.....	168
Karanténa	174
Den D	180
Shopping	187
Nuda na druhou.....	198
Dokonalé maskování.....	205
Hledání z(a)traceného času	212
U tlející mrtvolý	221
Dějã vu	231
Dovolená	249

Bugi Bugi.....	264
Návštěva.....	273
3D peklo.....	293
Deus ex machina II	301
Lazar	312
Sčítání lidu	321
Tři.....	341
Trosky	364
Cesta je cíl.....	386
Když truchlím	397
Andromeda.....	409
Poslední boj.....	423
Okamžik.....	431
Po tisíci letech.....	435
Konec?	438

Na počátku

V práci jsem se otáčel na židli a bryndal na sebe kafe, když do laboratoře vešel nažehlený čtyřhvězdičkový hňup.

„Pozor!“ zavelel někdo za ním. Ani mne nenapadlo vstát. Zrovna jsem dokončil výzkum a *být na smrt unavený* bylo stejně slabé přirovnání jako ta káva. Automat prostě dobrou neumí.

„Gratuluji,“ vyštěkl škrobeně generál. „Kdy lze očekávat aplikaci?“

„Apl... Cože?“ Vyprskl jsem kafe a definitivně si doprasil laboratorní plášť. „Já jsem pracoval pouze na zprovoznění diagnostiky. O protokolech komunikace nemůže být ani řeč. Tahle věc...“ poklepal jsem na mohutný válec se safirově zeleným žebrováním, které zvolna chladlo na pokojovou teplotu po posledních testech, „... tahle věc je prakticky jen velmi nebezpečné těžítko. Krom diagnostiky z ní nic nedostaneme. Takže jestli dovolíte, dopil bych si nejprve kafe.“ Zkusil jsem rukou dostat hnědé kapky z pláště. Marně.

„Nesmysl, komunikace se vám povedla. Tak to spustíme.“

„Pane, musím vás varovat. A to tak, že velmi důrazně –“

„Dost!“ přerušil mě.

Abych to zkrátil, po pěti letech výzkumu jsem byl v tichosti propuštěn. Bylo mi doporučeno změnit klima a pořídit si krásný dům, psa a amnézii.

A já jsem poslechl. To zařízení je prakticky časovaná bomba, proto jsem chtěl být co nejdále od něj, když se v něm hodlají šťourat zelené mozečky.

A udělal jsem dobře.

Francis

Když jsem ráno vstával, netušil jsem, jak moc mi dnešní den změní život. Hned na titulní stránce novin jsem uviděl palcové titulky: **OBJEVIL SE DRUHÝ MĚSÍC!** Šlo jen o velkou nadsázku pro malý předmět daleko od Země. Ne že bych to nevěděl už dřív. Kamarád od letectva mi tuhle informaci pověděl prakticky hned poté, co se to stalo. A to už byly skoro tři dny.

Zaklepání na dveře jsem tedy očekával, ne tak brzo ráno, ale přesto jsem tušil, že se ukáží rychle. Jakýsi nažehlený poručík, nebo co to měl za frčky.

„Pan Tuhý?“ oslovil mě ve dveřích černoch.

„Opravdu se chcete takhle hloupě ptát, nebo rovnou pojedeme? Už mám zabaleno.“ Zamával jsem zavazadlem v pravé ruce. Nehodlal jsem ztrácet čas zdvořilostní konverzací a přemlouváním. Stejně jsem neměl moc na výběr. Buď jít s ním, nebo jít s ním v poutech. Tak jako tak, vyhlídky nic moc. Byl jsem jediný člověk, který s nastalou situací zvládne něco dělat. A že jsem měl velmi dobrou představu o tom, co se stalo. Přece jen jsem jim všechno popsal ve své zprávě.

Nejprve jsme dojeli na letiště, kde na nás čekal vojenský speciál. Za celou cestu nikdo nepromluvil. To těžké ticho mi trochu vadilo, chtěl jsem se jim sice vysmát a povědět: „Já vám to říkal.“, ale jelikož šlo o osud planety, možná i celé sluneční soustavy, nebo galaxie... Mlčel jsem.

„Věc se má tak...“ začal ztěžka doprovod, jakmile jsme se usadili do nepohodlných sedadel v letadle. Celé se klepalo jako čivava, ale hluk po zavření dveří dovnitř kupodivu nepronikl.

„Jméno?“ přerušil jsem ho.

„Jméno? Aha, pardon. Poručík Tomáš Petr.“

„Tomáš je jméno?“

Pouze přikývl, asi si už na tu otázku dávno přivykl a kýval spíše automaticky.

„Takže, Tome,“ přešel jsem rovnou k tykání. „Já jsem taky Tom, to asi víš, že?“ Poposedl jsem si. „Vím přesně, jak se ta věc má. Šťourali jste se v něm, čemu nerozumíte. Což by nebylo nic nového, kdyby se nejednalo o zařízení, které jste našli ve vesmírné lodi. Ani to by vlastně nebylo tak hrozné, kdyby ovšem ta loď byla alespoň pozemská!“ vyventiloval jsem se. „Potom jste ignorovali hlavního vědce, mě, který vás varoval. Zkusili jste spustit zařízení, ono ovšem nereagovalo podle představ a místo testovacího provozu vykouslo z podzemního komplexu pravidelnou kouli o velikosti pěti set metrů v průměru, v jejímž přesném středu se zařízení nacházelo. Tu kouli následně přesunulo zhruba dvě stě tisíc kilometrů od Země. Pletu se?“

Chvilí nic neříkal, asi přemýšlel, co mi může prozradit. „Dali vám nejvyšší prověrku,“ vysoukal ze sebe. „Ale koukám, že ji ani nepotřebujete. Stalo se to přesně takhle. S jedním rozdílem: je to jen sto devadesát tisíc.“

„Aha, počítal jsem to jen tak od oka. Co ode mě tedy chcete?“

„Potřebujeme, abyste s týmem dorazil na místo, zařízení bezpečně vypnul a provedl diagnostiku.“

Vyprskl jsem smíchy. Já, do vesmíru? Ha. Při pohledu na jeho tvář jsem se však smát přestal. Nejbližší vesmíru jsem za celý svůj život jsem byl právě teď. V letadle. „Vy to myslíte vážně,“ konstatoval jsem. „Jak se tam dostaneme? Raketoplán?“

Zavrtěl hlavou. „JTK. Tedy jednorázová transportní kapsle.“

Polil mne pot. O JTK jsem už slyšel. Bylo to oblíbené transportní zařízení pro přepravu materiálu při dokončování první mezinárodní vesmírné lodi. Měla zrychlení až 18 G, museli to ovšem omezit po nehodách, kdy řídicí elektronika vlivem rezonance akcelerometru špatně propočítala trasu, minula přistávací bod a odvezla cenný náklad někam k Plutu. Ale ono i 10 G stačí.

„Budeme přistávat. Další informace vám podají na místě. Musíme pospíchat, blíží se startovací okno.“ Zapnul si pás a gestem mě pobídl, abych se také připoutal.

„Jak pospíchat? A co třeba nějaké přípravy?“

„Vše je připraveno,“ odbyl mě.

„Já připraven nejsem, nikdy jsem neletěl.“

„Je to jako tohle letadlo, jen nebudete mít výhled z okýnka,“ usmál se.

„Tome, ty si ze mě děláš prdel?“ Ta má neúcta k ozbrojeným složkám mě bude jednou bolet.

Nastal firmol. Jen co přistálo letadlo, naběhlo k nám asi třicet lidí, odnesli náklad a mě s Tomášem provedli spletí chodeb do malé převlékárny, kde mi někdo navlékl skafandr. Jiný mě zapnul a další mi otestoval přístroje a něco nastavil. Najednou jsem seděl v kapsli spolu s dalšími lidmi a zaslechl: TŘI... DVA... JEDNA... ZÁŽEH!

A to byl přesně ten okamžik, kdy jsem omdlel. Věděl jsem, že z podzemního komplexu vede několik tubusů ven, přesně nasměrovaných k vesmírné lodi na oběžné dráze kolem Země. Jedním z těch tubusů nás právě vystřelili. Dobře, že jsem omdlel, tohle byla určitě ta nudná část.

Procítl jsem až při přistávacím manévru. Zaslechl jsem klapnutí zajišťovacího mechanismu. Do kapsle naběhlo osm lidí – přesně tolik nás sedělo v sedadlech – a odpoutali nás.

„Vítám vás na Mezinárodním vesmírném plavidle FRANCIS,“ zasalutoval mi muž v bílém plášti.

„Děkuji, kapitáne. Dostanu už nějaké ty další informace? Celý let sem,“ píchl jsem ukazováčkem k podlaze, „mi to nedalo spát.“

„Nejsem kapitán, pane. Pouze vedoucí stavby. Loď nemá posádku. Vyjma vašeho doprovodu jsou zde sami technici. K informacím: raději bych vše probral jinde.“ Pokynul rukou, abych šel za ním.

Následoval jsem ho spolu se sedmi plešouny, kteří patrně patřili k nějaké speciální nebo mně neznámé jednotce. Jejich černé oblečení s bílými tečkami na místě nášivky na pravém rameni naznačovalo, že by v budoucnu mohli tvořit právě posádku této lodi. Tečkovaný obrázek mi nápadně připomínal souhvězdí.

Svižnou procházku po lodi jsme zakončili v jedné z mála uzavíratelných kajut. Co jsem vyzoroval a zjistil, trup byl prakticky hotový, nákladový prostor kompletní, ale to bylo asi

tak vše. Velín vypadal jako po výbuchu, motory nefungovaly ani z poloviny, podpora života jela sotva na dvacet procent a to nemluví o faktu, že hermeticky uzavřít šly pouze čtyři kabiny a jedna z nich byla záchod.

„Takže,“ odkašlal si vedoucí stavby a na tabletu, který měl patrně stále u sebe, načel mapu hvězdné oblohy. „Jsme zde, náš cíl leží zhruba...“

„Moment, moment... Jak náš cíl leží? Myslel jsem, že už to máte naložené.“ Trošku jsem se vyděsil. Určitě jen došlo k nedorozumění.

„Ne. Musíme se tam dopravit. S aktuálním stavem pohonu nám to zabere zhruba týden. Manévrování máme lehce ztížené. Nikdo nepočítal s tím, že by FRANCIS měl letět jakýmkoli směrem ještě minimálně půl roku.“

Takže žádné nedorozumění. Ztěžka jsem se posadil na nějakou krabici.

„Opatrně!“ zakřičel vedoucí, přiskočil a sestřkával mě dolů. „Je to křehké, to jsou misky s neštovicemi, ebolou a tak... Pro testy.“

„S ebolou? Proč se to tu... to... Sakra, co se to tu tak válí?!“ krotl jsem svůj úlek. „Pokračujte, prosím.“

Nadechl se. „Takže. Máme signál z toho zařízení. Je slabý, ale je. Doletíme k zařízení, máme rozkaz ho naložit do nákladového prostoru. Budeme tam muset nacouvat, takže primárně je potřeba zprovoznit manévrovací trysky a samozřejmě motory. Z oběžné dráhy jsme se během prvního rozhovoru už odpíchli.“ Na moment se odmlčel. „No, dál máte v hangáru prakticky vše funkční, je tam i záložní jaderný reaktor, kdyby hlavní vypadl. Ta vaše hračka je prý náchylná na kolísání proudu.“

„Náchylná, krásně řečeno.“ Zamyslel jsem se. „Takže bych potřeboval asi spojení s nějakým hlavounem, co dělal na tom projektu. Nechápu, proč vysílá. Reaktor, ke kterému to bylo připojené, se nacházel víc než půl kilometru od zařízení. V žádném případě nemůže –“

„Nikdo jiný není. Všichni se nacházeli v komplexu na testech. Jste jediný, kdo vlastně ví, co se tam,“ píchl prstem přibližným

směrem ke zbytku komplexu ve vesmíru, „nachází. Neexistují ani fotografie nebo spisy. Všechno měli vědci u sebe při testech.“

„Moment, jak jako naložit? Vždyť ta koule je velká jako tahle loď!“

„No. Byla. Nějakých devadesát procent tvořila hlína a ta opadala. Teď je z ní spíše pás asteroidu. Při nakládce naložíme pouze část komplexu, který by se nám sem měl pohodlně vejít. Podle dat je veliký asi jako čtyři lodní kontejnery vedle sebe,“ pokrčil rameny.

„Dobře, dobře. Takže leze z toho signál. Můžu to vidět?“ Poklepal jsem na bok svého zavazadla a vytáhl velmi odolnou odrůdu notebooku ve vojenském provedení. „Mám tu nějaké programky, co by si s tím signálem rády popovídaly.“

Už za pár vteřin mi někdo přinesl kabel pro propojení notebooku s řídicím počítačem lodi, který mi umožnil přístup do systému radiolokalizace. Najít tam signál už byla hračka.

„Moje...“ brblal jsem si pro sebe. „Moje. Tohle taky... To je divné.“ Seděl jsem na zemi opřený zády o jednu z palubních konzolí a vytrvale trápil klávesnici.

„Moje? Našel jste snad Frodův prsten?“ přerušil mou mantru rušivý zvuk. Vzhlédl jsem. Vojenské boty, kalhoty. Zatím nic zajímavého, až na fakt, že hlas patřil určitě ženě. Jsem sice strašnej nerd, ale ženskou ještě poznám. Po hlase i jinak.

„Nebyl Frodův.“ Prohlédl jsem si konečně obličej. BINGO! Měl jsem pravdu, holka! „Moje, jako moje diagnostické programy. Sice mi do nich zkouší kecat nějaká nadstavba, ale základ jsem vytvořil zhruba před třemi lety. A –“ Zarazil jsem se. Co diagnostika ukazovala, se mi nelíbilo, a to tak, že vůbec.

„A?“ Vojandu patrně zaujal náš rozhovor, nebo se opravdu moc nudila. Ne že by tu bylo moc, co dělat. Trčeli jsme na nedokončené vesmírné lodi, kde není ani wifi.

„A doprdele.“ Pokračoval jsem ve čtení. „Kolik mají tyhle necky metrů?“ Nečekal jsem na odpověď a naboural se do systému lodi. „Čtyři sta osmdesát. Sakra.“

Odpojil jsem notebook a vyrazil k nejbližšímu technikovi. Shodou náhod mi běžel naproti vedoucí. Jmenoval se asi Fred.

„Takže, Frede,“ střelil jsem od boku, a jelikož mlčel, patrně jsem se trefil. „Máme problém, velké. Asi tak půl kilometru velké.“ Poplácal jsem notebook.

„Jo. Máme jich víc,“ zamračil se.

„No, ale tenhle je tak nějak smrtelnej, pro nás, ne-li pro celou galaxii, jak už jsem tady někomu povídal. Vlastně tam,“ ukázal jsem skrze okno do volného vesmíru. „Koukej. Francis je loď, která má o dvacet metrů méně než pole, které zařízení umí vytvořit. Podle diagnostiky poslední skok, který učinilo, nevyšel. Nebyl kompletní, a tak se znovu nabíjí pro opakování, jenže... Jenže záložní zdroj je nějaká slabota, tak mu to trvá dlouho. Jestli skočí, nevíme, jak to dopadne, a hlavně KAM to dopadne. Na druhou stranu, jestli ho naložíme do hangáru, při pokusu o skok nám skočí s polovinou lodi. Musíme ho dostat co možná nejméně doprostřed trupu. A hlavně to musíme zkusit vypnout. Přesněji – já musím.“

Zavládlo menší dusno.

„Kolik máme času?“ ozvala se nečekaně pohotově vojanda.

„Zhruba padesát hodin.“

Do dusna se přidalo několik sprostých slov.

„Musíme si zachovat chladnou hlavu. Jestli se tam nedostaneme, je to dost možná náš konec. Zařízení se má po dokončení skoku přesunout na původní místo. Umíte si představit, jak by mohl návrat dopadnout? Země se pootočila, takže skočí přímo na povrch. Prakticky bychom se neměli kam vrátit! Takže, Frede, manévrovací trysky... Koukal jsem na diagnostiku, do dvou hodin je určitě zprovozníte. Pak musíme nakopnout motory. To bude horší, nemáme čas na dokončení a při stupni rozpracovanosti, ve kterém jsou, pravděpodobně vyhoří. Možná nám ale dají dost, abychom se tam popostrčili, a pak zabrzdíme manévrovacíma...“ Rozhlédl jsem se okolo sebe. „Jo, a jak se ostatní dostanou ven? Nepotřebujeme tu víc lidí než deset.“

Fred zavřel. „Moduly nejsou funkční, vezeme se v tom všichni.“

„OK,“ povzdechl jsem si.

Další hodinu a půl jsem se diagnostikou snažil zpomalit neodvratné. Marně.

„Tohle teda není moc OK,“ vyšiloval jeden z vojáků.

„No, to není,“ potvrdil jsem. „Frede, máme správný směr. Můžeme nakopnout motory? Myslím, že pulz na třicet vteřin bude stačit.“

„Jste se posrali? Já nikam neletím!“ ozval se nečekaně jakýsi voják. Nevýrazný, plešatý stejně jako ostatní. Jen vypadal, že je trošku širší v ramenou. Asi místní bouchač. Ti měli vždycky strach z toho, co nemohou ovlivnit. Ale na oplátku vynikali schopností ničit vše, co nedokážou pochopit.

„A vidíte tu někdo jiné řešení?“ Hodila do placu ten správný dotaz vojanda. Nevím, jestli to bylo tím celibátem, nebo čím, ale začínala se mi líbit.

„Takže pulz, Frede,“ konstatoval jsem. „Technici musí začít brzdit přesně deset vteřin po dohoření motorů. Mělo by to vyjít. No a ostatní, sednout prosím po směru letu a opřít se zády. Rychle.“

Fred odběhl.

„A vy vedle mne,“ ukázal jsem na vojandu. „Jestli ta loď bouchne, chci chcičpnout s pěknou ženskou, a ne jak buzna.“ Ostatní mé prohlášení ocenili smíchem. Poslechla. Inu voják, rozkaz je rozkaz.

Zážeh byl jako kopnutí od slona, ale jemnější než vystřelení v kapsli, takže jsem neomdlél a po třiceti vteřinách dal pokyn, aby si sedli obráceně. Než jsme začali brzdit, ozval se Fred interkomem. Motory jedna a dvě prvotní nápor nepřezily a vyhořely, trojka a čtyřka vypadají, že přežily.

Musím uznat, že nakládací manévr zvládali technici na výbornou. Já jsem vždycky tvrdil, že ten, kdo vymyslí systém, ho umí zpravidla i nejlépe využít. Prakticky jsem si nemohl lepší posádku přát. Jen kdyby ta loď byla kompletní. Otáčení Francise nepatřilo k nejrychlejším, ale Fredovi hoši si poradili a ovládali trysky bez pomoci pokročilých funkcí počítače. Takřka manuálně. Trošku to s námi házelo, ale jinak se nic zvláštního nestalo.

Všiml jsem si, jak někdo šikovný využil zbytkovou setrvačnost. Manévrovacími tryskami otočil Francise o sto osmdesát stupňů a k našemu cíli jsme docouvali. Jemnými pulzy trysek potom umístili náš hangár tak, aby trosky komplexu, v kterých se nacházelo smrtonosné zařízení, zlehka dosedly na podlahu uvnitř lodi.

Když se masa suti přibližovala ke dveřím hangáru, vypadala, že se nevejde. I když mě Fred přesvědčoval, že se vejít musí.

„A teď to musíme vyškubnout z troskek a umístit doprostřed lodi. Máme necelý den. Rád bych zařízení vypnul dřív, než se opět spustí,“ shrnul jsem náš celodenní program.

Nakoukl jsem do hangáru a technici se s tím opravdu nepárali. Zbytky betonu, které nám bránily v průchodu do zmrazčených chodeb komplexu, odstřelovali malými kusy trhavy. Z dálky na nás koukala částečně omrzlá těla podivně zatavená do železobetonových chodeb. Při každém výbuchu se otřásla a sklepávala ze sebe kousky ledu a masa.

Jakmile se uvolnil vchod, vletěl jsem dovnitř s notebookem v podpaží a hnal se křivě ležící, popraskanou chodbou k pancérovým dveřím, které ale nebyly zavřené. Při pokládání do hangáru se komplex zkroutil a i tyto obrovské dveře dopad prostě nevydržely. Proklouzl jsem škvírou a s baterkou v puse netrpělivě položil ruku na safírově zelené žebrování. Bylo horké. Velmi. Se syknutím jsem ucukl a dál si bolesti nevyšímal. Hledal jsem port, abych zařízení vypnul co nejdříve, ale přes nastavbu jsem se k němu nemohl dostat.

„Kurva. Doprdele. Sakra!“ Hrábl jsem do změti kabelů popálenou rukou. Vypadalo to špatně. „Rukavice! Kevlarové nebo od skafandru. Rychle!“ hulákal jsem na příchozí.

Co jsem tak zběžně zahlédl, celá deska s rozhraním, které jsem navrhl, byla vypálená, port rovněž. Neměl jsem šanci se připojit. Můj diagnostický program sice fungoval, ale ovládací počítač byl něco úplně jiného. Tady s tím nic nezmůžu. Musíme vyndat alespoň hlavní jádro se zdrojem. Nesmíme ho odpojit, to by mohla být katastrofa, sumíroval jsem si myšlenky a možná

občas něco řekl nahlas. Ostatní mi opatrně pomohli vysunout celé zařízení a položit ho na transportní vozík.

Uháněli jsme chodbou s vozíkem, který měl naloženo víc, než byla povolená nosnost; v zatáčkách jsme škrtili o stěny a zakopávali o povalující se materiál a nářadí, které technici nestihli odklidit. Závod s časem jako v Modrém kódu.

„Musíme to připojit do sítě,“ hulákal jsem. „Pánové, máme osmadvacet hodin, než proběhne skok. Bez proudu se tomu pod kapotu nepodívám.“

„Co odpojit baterii?“ projevil názor člen davu.

„Výborný nápad, kolego. A jste si jistý, že to opravdu chcete? V případě ztráty napájení provede zařízení skok dříve, aby předešlo svému poškození. A hned přeruším hloupé připomínky: Skok se provede s nedostatkem energie, takže s udržovacím polem menším než tato loď. Pro vojenský personál: Budeme mít opravdu velkou díru v trupu.“

Zavládlo ticho. Už jsem si začínal zvykat.

„Kdo tomu tady vlastně velí, Frede?“ Vyhledal jsem známou tvář v davu.

„No.“ Odkášlal si, jak bylo jeho zvykem. „Patrně vy. Máte to tu na povel do dokončení úkolu. Budeme vám k ruce.“

„Aha.“ Svěsil jsem ramena. Já jsem se velícím a vedoucím vždycky vysmíval. Neměl jsem rád tyhle hříčky osudu. „Tak jo. Kde máme zásuvku?“

„Tady, potom je ještě jedna o čtyřicet metrů dál touto chodbou,“ informoval mě některý z techniků.

„Díky. A ty jsi?“

„Devon.“ Všiml si mé záliby v tykání a neobtěžoval s příjmením. „Vedoucí technik pro vysokonapěťové trasy.“

„Paráda, Devone. Já jsem Tom.“ Prohlédl jsem si místo, kde jsme se nacházeli. „Prodlužku náhodou nemáte, kluci?“ Zavrtěnou hlavou a nesouhlasné mručení. „Tak to jsme asi v loji. Schází nám deset metrů.“ Kopl jsem vztekle do zdi. „Generátor! Říkal jsi, Frede, že tu máte záložní reaktor. Řekni mi, prosím tě, že je přenosnej,“ sepal jsem ruce jako při modlitbě.

Řekl, že jo.

Zabralo dalších deset hodin, dostat generátor do chodby a rozpohybovat ho. Pamatuju doby, kdy atomové reaktory o podobném výkonu existovaly pouze v elektrárnách a jejich ovládní bylo občas doprovázeno menší jadernou katastrofou. Dneska jsou vcelku běžně používané. I když je pro naše účely dostačující, jeho výkon se nerovná ani jednomu promile toho, co má proudit vysokonapěťovým vedením v trupu lodi.

Osm hodin jsem se pokoušel prokousat přepálenými a spečenými vodiči rozhraní a deskami zajišťujícími napájení. Fred mi asistoval a vojandu, které jsem se ještě nezeptal na jméno, jsem tu nechal s námi. Nemělo to žádný důvod, jen jsem se cítil nějak bezpečněji a mužněji, takoví jsme holt my nerdové.

„Tady je problém. Koukej.“ Natočil jsem k Fredovi desku se spoji. „Tady, hele. Ta záložní baterie nebyla záložní baterie. Sloužila pouze k zápisu a uchování analytických dat. Při skoku se ocitlo zařízení jinde než reaktor a k jeho dokončení nemělo energii. Ten, kdo zařízení navrhl, nebyl hlupák a věděl, že ztráta energie nese fatální následky. Samo to obešlo problém a zkusilo použít baterii, jenže proud byl moc velký a tenhle odpor nevydržela. Tady.“ Ukázal jsem na vypálené místo skrz desku. „Tím pádem skok neproběhl, jelikož se vypálil procesor řídicí spotřebu a distribuci.“

„To by mohl být problém.“ Fred si nadzvedl brýle a zamžoural na zařízení. „Takže záložní baterie je pravděpodobně na pokraji entropie. Kvůli vypálené desce tam nejde, kolik by mělo. Proto se nabíjí tak dlouho.“

Tentokrát jsem pokýval hlavou já. „Bojím se, že další skok nevydrží. Všiml sis těch těl, která se jakoby prolнула s chodbami komplexu? Myslím, že to bylo kvůli udržovacímu poli. Nešířilo se rovnoměrně a plynule, takže ke skoku došlo dřív, než se stabilizovalo. Proto objekty s rozdílnými hmotnostmi, a tedy i setrvačností... Prostě se rozdílně posunuly.“

„A splynuly,“ doplnila vojanda.

„Jo,“ potvrdil jsem. „To by mohl být opravdu velký problém. Musíme pole upravit, stabilizovat a taky se hodně modlit. Hele, máte tu nějakýho flandřáka? Já na modlitby nikdy nebyl, ale...“

Fred jenom zavrtěl hlavou. Dál jsme se hrabali v kabelech. S pomocí pájky, velké kreativity a hromady součástek, které budou lodi patrně scházet, se mi povedlo propojit skokové zařízení s lodí.

„Měli bychom to zařízení nějak pojmenovat, Frede.“

„Co třeba Irma?“

„Irma? Proč Irma?“

„Po mé bývalé ženě. Taky byla nepředvídatelná, a když odcházela, vzala s sebou všechno okolo sebe.“

„Tak tedy Irma.“ Zkusil jsem zařízení poplácat a zapomněl na svou popálenou ruku. Bolelo to.

Vojanda si zranění všimla, a ač jsem ji odstrkával, vytáhla z vesty obvaz i mast a alespoň mi dlaň obvázála. Bručel jsem u toho jako našťvaný sršeň, ale nakonec jsem jí byl vděčný.

Několika rychlými kroky jsem se přesunul ke konzoli a začal se probírat zmateným softwarem Irminy nadstavby.

„Vojando, sakryš, jak se vlastně jmenuješ?“

Hleděla na mě bez emocí a já jsem pochopil, že neodpoví.

„Dobře, budu ti říkat třeba Ema. Ema má maso. Máma má... Ne, Ema musí mít krabici plnou eboly a tak dále. Šup, sem s ní. Jestli se mi pole nepodaří stabilizovat, nerad bych se zhmotnil tam, kde polovina té krabice. Chci ji co nejdříve u Army.“

Do skoku zbývalo deset minut. Nepodařilo se mi ho zrušit. Jak jsem předpokládal a již kdysi říkal generálovi, než mě vyhodil, Irma byla k mým povelům netečná. Předpokládal jsem, že i to by sedělo na Fredovu ex. Alespoň jsem se jí pokusil nakukat, že jsme o dva stupně jinde, než ve skutečnosti jsme. Mohla by tak minout planetu, kdyby se chtěla vrátit na Zemi.

„Frede, hlášení posádce. Všichni na místa. Co nejdříve ke středu lodi, za pár minut povolím komunikaci Francise a Army a zapnu reaktor naplno. Trošku tím uspišíme skok, ale jiná možnost není. Jakmile ho dokončíme, zařízení, tedy Irma, by mělo přejít do režimu spánku a začít chladnout.“

Na palubě už bylo od nabíhající Army pěkné vedro, teplota stoupla o dvacet stupňů. Což našťěstí ulehčilo podpoře života, nemusela tolik topit.

„Všichni, co jste okolo mě, se koukejte! Takhle Irmu uspíte.“ Ukazoval jsem, jak spustit jednoduchý skript. „Kdyby se mi něco stalo... Zpětný skok na základnu tím zablokujete, takže by mělo být dost času vše opravit a v klidu se vrátit.“

„A proč jste nevypnul i tento skok?“ zeptala se Ema s obličejem jasně naznačujícím, že si myslí, jaký jsem tupec.

„Probíhající skok nejde zrušit. Při tom prvním pokusu to sotva nakopli. A tohle je ještě ten první, nedokončený.“ Rozhlédl jsem se po okolí. „Takže jedem?“

Kdo mohl, souhlasně pokýval.

Na povel mého notebooku se reaktor rozhučel jako startující proudové letadlo. Teplota okamžitě stoupla o několik dalších stupňů.

„Francisi, tohle je Irma. Irmo, tohle je Francis. Seznamte se.“ A odklepl jsem enter.

Kdysi dávno v jedné nedaleké galaxii

Nedokázal jsem přesně popsat ten pocit, nebyl žádný záblesk, jen vše zahalila velmi jemná mlha barvy safiru.

Na maličkatý okamžik.

Mé tělo jako by uvízlo v čase a má duše se jej snažila dohnat časem i prostorem. Byl to kratičký okamžik, ale nedá se říct, že by byl příjemný.

„*Skok dokončen. GRATULUJI. Shromážďuji analytická data. Připravuji energii pro návrat,*“ rozsvítilo se mi na note-booku. Ještě chvíli jsem nebyl schopen pohybu. Strašně moc jsem chtěl ten skript spustit, jenže to nešlo.

Zachránila nás Ema, která s výrazem absolutního soustředění kříženého s vyčerpaním skript spustila.

„*Vstupuji do režimu spánku,*“ odpověděla Irma přes note-book a snížila výkon reaktoru na minimum.

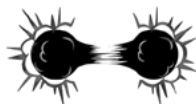
„Dokázali jsme to!“ Nemohl jsem tomu uvěřit. Ano, možnost tu byla, i přes to, jak nám někdo házel klacky pod nohy...

„Nějaké škody?“ Nadhodil jsem téma, kterého se mohla chytit většina personálu. Mohl jsem se sice podívat sám, ale když jsem ten velitel...

„Negativní.“ Konečně pozitivní zpráva.

Fred mi už před pár hodinami vysvětlil, jak to tu chodí. Má tu šedesát techniků, pracujících na tři směny, přičemž dvě vždy spí, a tak podpora života neměla problém. Nyní problém trochu vznikal, a proto byla podpora života na prvním místě. Člověk, který je vzhůru, prostě produkuje více škodlivin a spotřebuje víc kyslíku, než když spí.

„Tak, vyjma těch, kteří pracují na podpoře života, do pelechu!“ zavelel jsem a sám se šel natáhnout na můstek do kapitánského křesla. Bylo pohodlné a já jsem nespal víc než dva dny. V potemnělé místnosti zatím žilo jen několik základních terminálů, takže tu byla příjemná tma a klid.

„Pane.“ Někdo mi klepal na rameno. Technik s notebookem v jedné ruce a hrnkem v té druhé.

„Kafe!“ rozzářily se mi oči a on mi jej ochotně podal. „Co se děje?“

„Podpora života je zprovozněna na osmdesát procent. Pro plnou kapacitu lodi to nestačí, ale je nás tu málo. A přišla data z diagnostiky skoku.“ Podal mi notebook. „Zprovoznili jsme také bezdrátovou komunikaci, už se nemusíte připichovat k terminálu. A pár dalších drobností.“

„Tak drobností, povídáš?“ Rozhlédl jsem se po velícím můstku a spatřil všechny konzole spuštěné a žijící vlastním barevným životem. „Předpokládám, že jste spustili počítače a systémy.“

Nervózně pokýval na souhlas. „Vyjma centrálního.“

„Tak kde je problém? Jak dlouho jsem vlastně spal?“

„Skoro dvacet hodin, nechtěli jsme vás budit. Zbytek personálu ještě spí nebo je na ubikacích. Ale máme data ze Sextantu a nechápeme je.“

„Sextant? Pomalu kolego, právě jsem vstal.“ Usrkl jsem kafe a zvedl se z křesla.

„Sextant je náš navigační program. Určuje polohu podle hvězd.“ Stále nervózněji žmoulal notebook v ruce.

„To je vtipné, pěkné jméno.“ Další usrknutí. Ta káva byla hnusná, ale lepší mít asi dlouho nebudu. „Takže kde nás to vyplivlo?“

„S největší pravděpodobností...“ Zachrchlal a zpřímá se mi podíval do očí. „Galaxie M31 v Andromedě.“

„Vida, to je skoro za rohem. Kousek od naší mléčné dráhy,“ zavtipkoval jsem, aby nebylo vidět mé zděšení. „Takže podpora života jede, super. Já se teď půjdu trochu projít, ano?“

Vykolejeně pokýval hlavou. „Čeká na vás ta vojanda, pane.“

„Tak, jak jsme na tom, Tome?“ přidala se k mé procházce Ema. Tak jako každá žena, která něco chce, byla milá. Né moc, ale co jsem ji poznal, na její poměry až nezdravě přítulná. Jen jsem ještě nevěděl, co bude chtít. Volným krokem jsme pokračovali na vyhlídkovou palubu. Co jsem získal přístup k plánům lodi, objevil jsem mnoho zajímavých míst, která jsem chtěl navštívit. Když jsme na palubu vkročili, světla se tlumeně rozzářila a před námi vyjela roleta kryjící něco, co rozhodně nebylo obyčejné sklo, a přesto to bylo křišťálově čiré. Pohled do temnoty vesmíru byl odzbrojující. V dálce jsem viděl fialovomodře zářící mračno, za nímž pableskovaly milióny hvězd. Na chvíli jsme zadrželi dech. Já i Ema. A mlčeli jsme.

„Tak jak jsme daleko?“ porušila ticho po dlouhé chvíli.

„Pokud bychom se pohybovali rychlostí tři sta kilometrů za sekundu, což je na poměry vesmíru docela loudání, dorazíme domů už za čtyři miliardy let. Plus minus pár desítek tisíc, podle provozu,“ odpověděl jsem překvapivě mile. Na to, že místní kafe chutnalo opravdu hnusně.

„Já nežertuji.“ Postavila se proti mně a zabránila mi ve výhledu na mračno. Ne že by se výhled nějak zhoršil. Když neměla taktickou vestu a kompletní vybavení, dokonce vynikla její ženská postava.

„Já taky ne,“ povzdechl jsem si. „Jsme v jiné galaxii, miliony světelných let od naší domovské planety. V lodi, která má nefunkční motory. Momentálně nejsme schopni letět. Pro představu, kdybych byl venku vedle lodi, jen pomocí prdů bych se zvládl pohybovat rychleji než Francis.“ Položil jsem jí ruku na rameno. „Až dorazíme domů, nebudeš nejmladší. Ale zase ti stihnou dorůst vlasy. A potom vypadat, pravda.“ Laškovně jsem mrknul.

„Takže?“ Setřásla mou ruku. „Šušká se, že jsi jediný, kdo nás z toho zvládne dostat.“ Píchla mě bojovně ukazovákem. „Budeš

s tím něco dělat, nebo mi budeš dál čumět na kozy?“

„No, pokud bych si mohl vybrat...“ zkusil jsem odlehčit atmosféru.

Dala si ruce v bok a nasupeně vydmula hrud' v nádechu. Inu, neulehčovala mi návrat k práci.

„Potřebuji Freda a toho... Jak se jmenoval? Devon! Jo, Devona taky.“ Otočil jsem se na patě a vyrazil rázným krokem zpět. „Na velín, najdi je,“ dodal jsem rychle, abych dokončil myšlenku.

Jakmile jsem vstoupil, někdo zavelel: „Kapitán na můstku!“, asi abych i já věděl, kde zrovna jsem, a všichni mi zasalutovali. Odmávl jsem je rukou a zamířil k navigaci.

„Řízení pohonu?“ zeptal jsem se bez otáčení.

„Ano?“ odpověděl někdo za mnou.

„Jak jsme na tom?“

„Motory jedna a dvě jsou stále mimo provoz. Kluci se snaží, abychom měli alespoň jeden funkční motor na každé straně. Dost nám to usnadní přímý let.“

„Žerty?“ zasmál jsem se. V takových situacích je smích téměř nutnost. Do chvíle, než je smíchu moc, potom už je to na bláznec. „Tak pokračujte. Jak jsou na tom ostatní systémy?“

Dostalo se mi uspokojivých odpovědí.

„Takže pro začátek... Budeme se muset chovat chvílku jako zodpovědná posádka, a ne banda debilů s opravdu velkou lodí, OK?“ Nečekal jsem na reakci a pokračoval: „Rozdělte si služby, potřebuji u každé konzole jednoho, co ji umí ovládat. Dál potřebuji přísun kafe, je sice hnusný, ale za čtyři miliardy let si snad zvyknu. Strávíme spolu dost času, takže na chodbách ať se potulují ty naše zelené mozečky, co se mnou přiletěly, určitě bude docházet k ponorkové nemoci a lidé budou mrzutí.“

S koncem proslovu se otevřely dveře. Stáli v nich Fred, Devon a Ema.

Byly to široké dveře.

„A ty,“ ukázal jsem na Emu, „ty budeš všude se mnou. Všude!“ zdůraznil jsem. Chtěla protestovat, avšak gestem jsem ji utnul. „Je tu šedesát sedm chlapů, i se mnou, a ty jsi tu

jediná ženská. Co ti z toho vyplývá, když tady budeme opravdu dlouho?“ Mrknul jsem na ni. „Fešando.“

To polknutí bylo skoro hmatatelné. Vojanda, nevojanda. Sedmašedesát chlapů je hodně i na nadprůměrnou šlapku.

„A pro celou posádku: Všichni na téhle lodi si tykají a nikdo nesalutuje!“ pokusil jsem se zjednat si autoritu přísným nakrčecím obočím.

„Ano!“ potvrdili sborově.

Promnul jsem si spánky. „Tak, Frede, dej mi rychloškolení, jak se tyhle necky ovládají.“

Napřímil se, patrně na ovládání pracoval sám a bylo jeho pýchou.

„Myšlenkou!“ rozzářila se mu očka. „Ta technologie je tu už dlouho, nám se ji povedlo implementovat. Myšlenka je mnohokrát rychlejší než ruka. Lod' se tak navíc ovládá snáz. Díky nervovému propojení pilot cítí, co se s lodí děje, případně kde má jaká poškození. Vše potřebné je v křesle, takže pilota nic neomezuje v pohybu. Žádná helma nebo tak,“ chrлил ze sebe stále rychleji a nadšeněji.

„Takže při řízení není vhodné myslet na prasárny, co?“ přerušil jsem Fredův monolog.

„Uprostřed vesmíru bych se myšlenkám na černé díry raději vyhnul,“ pronesl s vážnou tváří a pozdviženým ukazováčkem. „Dá se dokonce z křesla ovládat pasivní i aktivní obrana lodi.“ Poklepal na područku. „Neumíme vyrobit štíty jako ze sci-fi filmu, ale naši vědci nelenili. Celý trup lodi obklopují stovky panelů vyrobených ze slitin wolframu, titanu a keramiky. Podobný sendvič používají orbitální stanice před meteority. Naše štíty jsou vylepšeny o magnetickou levitaci, takže při dopadu zapruží, ale Francise se prakticky nedotknou. V klidové poloze jsou přisáté k trupu, po aktivaci je generátory rozmístí na své místo, které se nachází zhruba metr od lodi. V případě očekávání opravdu velkého nárazu se dají krátkodobě odsunout až do trojnásobné vzdálenosti, ale vzniknou tím velké mezery mezi nimi, které kompenzujeme zhuštěním panelů v daném místě, bohužel za cenu oslabení panelů někde jinde na lodi.“ Stále